

HOLLY JACKSON

ΜΙΣΟΣ ΚΑΙ ΑΙΜΑ ΓΙΑ ΚΑΛΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

μετάφραση
Βαγγέλης Γιαννίσης

διόπτρα

*Στον Μπεν,
και για κάθε εκδοχή σου
τα τελευταία δέκα χρόνια.*

Blackfield Lane

Sycamore Road

Old Farm Road

Wyvil Road

Lodge Wood

Tudor Lane

West Way

Wyvil Road

Romer Close

Beacon Close

Martinsend Way

Acres End

Barrows Wood

Grove Place

Kilton Grammar Drive

Gravelly Way

Common Road

Little Kilton Common

Cross Lane

River Kilbourne

High Street

A413

Beechwood Bottom

Ellwood Place

Hogg Hill

Cedar Way

Little Kilton

High Street

Church Street

A413

Ten Wood

Chalk Road

Highmoor

Μετά και Πριν

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΑΤΕ πώς ακούγεται ένας δολοφόνος.

Πως τα ψέματά του έχουν μια διαφορετική χροιά. Έναν ανεπαίσθητα διαφορετικό επιτονισμό. Μια φωνή που αγριεύει, γίνεται απότομη και ασταθής, καθώς η αλήθεια ξεφεύγει μέσα από τα κενά της. Αυτό δεν θα πίστευε κανείς; Όλοι πιστεύουν πως θα το καταλάβαιναν όταν θα έφτανε αυτή η στιγμή. Δεν συνέβη το ίδιο με την Πιπ.

«Τι τραγωδία αυτό που έγινε στο τέλος».

Καθισμένη απέναντί του, με το βλέμμα της καρφωμένο στα καλοσυνάτα, ρυτιδωμένα μάτια του και το κινητό της ανάμεσά τους να καταγράφει κάθε ήχο, κάθε ρουθούνισμα και βήξιμο. Είχε πιστέψει τα πάντα. Κάθε του λέξη.

Η Πιπ άγγιξε το ποντίκι με τα ακροδάχτυλα και γύρισε το αρχείο ήχου στην αρχή του.

«Τι τραγωδία αυτό που έγινε στο τέλος».

Η φωνή του Έλιοτ Γουόρντ βγήκε ξανά από τα ηχεία, πλημμυρίζοντας το σκοτεινό υπνοδωμάτιο. Μαζί και το μυαλό της.

Παύση. Κλικ. Επανάληψη.

«Τι τραγωδία αυτό που έγινε στο τέλος».

Είχε ακούσει τη φράση γύρω στις εκατό φορές. Μπορεί και

χίλιες. Και δεν εντόπιζε τίποτα, καμία ακούσια αποκάλυψη, καμία αλλαγή καθώς έπαιζε ανάμεσα στα ψέματα και στις μισές αλήθειες. Ο άνθρωπος που κάποτε θεωρούσε σχεδόν πατέρα της. Αλλά και η Πιπ είχε πει ψέματα, όχι; Και μπορεί να έλεγε μέσα της πως το είχε κάνει για να προστατέψει αυτούς που αγαπούσε, αλλά δεν της παρουσίασε και ο Έλιοτ τον ίδιο λόγο; Η Πιπ αγνοούσε τη φωνή μέσα στο μυαλό της. Η αλήθεια είχε αποκαλυφθεί, το μεγαλύτερο μέρος της δηλαδή, και αυτό κρατούσε.

Συνέχισε με το κομμάτι που έκανε τις τρίχες της να σηκώνονται όρθιες.

«Και πιστεύεις πως ο Σαλ σκότωσε την Αντι;» ρώτησε η φωνή της Πιπ από το παρελθόν.

«...ήταν τόσο καλό παιδί. Αλλά, βάσει των στοιχείων, δεν ξέρω πώς γίνεται να μην το έκανε. Οπότε, όσο άσχημα και να αισθάνομαι, μάλλον το έκανε. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση...»

Η πόρτα της Πιπ άνοιξε απότομα.

«Τι κάνεις;» τη διέκοψε η φωνή από το παρόν, μια φωνή που πήγαινε παρέα με ένα μειδίαμα, επειδή ήξερε πάρα πολύ καλά τι έκανε.

«Με τρώμαξες, Ράβι», του είπε ενοχλημένη και έσκυψε για να πατήσει παύση. Ο Ράβι δεν έπρεπε να ακούσει ποτέ ξανά τη φωνή του Έλιοτ Γουόρντ.

«Δηλαδή, εσύ κάθεσαι στα σκοτεινά, ακούς αυτό το πράμα κι εγώ είμαι ο τρομακτικός;» είπε ο Ράβι. Άναψε τα φώτα και η κίτρινη λάμψη της λάμπας έλουσε τα σκουρόχρωμα μαλλιά του, που κάλυπταν το μέτωπό του. Της έκανε μια γκριμάτσα, εκείνη που την έκανε πάντοτε να γελάει, και η Πιπ χαμογέλασε επειδή της ήταν αδύνατον να μην το κάνει.

Απομάκρυνε την καρέκλα της από το γραφείο. «Πώς μπήκες μέσα;»

«Οι γονείς σου με τον Τζος έφευγαν και κουβαλούσαν μια άκρως εντυπωσιακή τάρτα λεμόνι».

«Α, ναι», του είπε. «Πάνε να καλωσορίσουν τους νέους γείτονες. Ένα νεαρό ζευγάρι μετακόμισε μόλις στο σπίτι των Τσεν, εδώ πιο κάτω. Η μαμά τούς έκλεισε τη συμφωνία. Νομίζω λέγονται Γκριν ή... ή Μπράουν, δεν θυμάμαι».

Ήταν παράξενο που μια άλλη οικογένεια θα έμενε σε αυτό το σπίτι και νέες ζωές θα γέμιζαν τους παλιούς χώρους, μεταμορφώνοντάς τους. Ο φίλος της Πιπ, ο Ζακ Τσεν, έμενε τέσσερα σπίτια παραπέρα από τότε που η Πιπ είχε μετακομίσει εκεί, όταν ήταν πέντε. Δεν είχαν αποχαιρετιστεί για πάντα· εξακολουθούσε να βλέπει τον Ζακ στο σχολείο καθημερινά, αλλά οι γονείς του είχαν αποφασίσει πως δεν μπορούσαν πια να μένουν σε αυτή την κωμόπολη, έπειτα από *όλο αυτό τον κακό χαμό*. Η Πιπ ήταν σίγουρη πως τη θεωρούσαν βασική υπαίτιο για *όλο αυτό τον κακό χαμό*.

«Τρώμε στις επτά και μισή, να ξέρεις», είπε ο Ράβι, κομπιάζοντας κάπως. Η Πιπ τον κοίταξε· φορούσε το καλό του πουκάμισο, το οποίο είχε χώσει μέσα στο παντελόνι και... καινούρια δεν ήταν αυτά τα παπούτσια; Επιπλέον, μύριζε άφτερ σείβ καθώς την πλησίαζε, αλλά σταμάτησε και δεν τη φίλησε στο μέτωπο, ούτε πέρασε το χέρι του μέσα από τα μαλλιά της. Πήγε και κάθισε στο κρεβάτι κι άρχισε να παίζει νευρικά με τα χέρια του.

«Δηλαδή, ήρθες σχεδόν ένα δίωρο νωρίτερα», του είπε η Πιπ χαμογελώντας.

«N-ναι», της απάντησε και ξερόβηξε.

Γιατί ήταν τόσο αμήχανος; Ήταν η πρώτη μέρα του Αγίου Βαλεντίνου από τότε που γνωρίστηκαν και ο Ράβι είχε κλείσει τραπέζι στη Σειρήνα, λίγο έξω από την πόλη. Η Κάρα, η κολλητή της Πιπ, ήταν σίγουρη πως ο Ράβι θα ζητούσε απόψε από την Πιπ να γίνει η κοπέλα του. Έβαζε το χέρι της στη φωτιά. Η σκέψη έκανε το στομάχι της Πιπ να σφίγγεται, μεταδίδοντας μια καούρα στο στήθος της. Ίσως όμως και να ήταν άλλος ο λόγος: ο Σαλ είχε γενέθλια του Αγίου Βαλεντίνου. Ο μεγάλος αδελφός του Ράβι θα γινόταν σήμερα είκοσι τεσσάρων, αν είχε καταφέρει πρώτα να φτάσει τα δεκαοκτώ.

«Πώς πάει;» τη ρώτησε ο Ράβι, δείχνοντας το λάπτοπ της. Στην οθόνη ήταν ανοιχτό το πρόγραμμα επεξεργασίας ήχου Audacity, γεμίζοντάς την μπλε γραμμές. Όλη η ιστορία βρισκόταν εκεί, μέσα σε εκείνες τις μπλε γραμμές. Από την αρχή του πρότζεκτ της μέχρι το τέλος. Κάθε ψέμα, κάθε μυστικό. Ακόμα και μερικά δικά της.

«Είναι έτοιμο», είπε η Πιπ και η ματιά της έπεσε στο καινούριο μικρόφωνο που ήταν συνδεδεμένο μέσω USB με το λάπτοπ. «Το τελείωσα. Έξι επεισόδια. Επεξεργάστηκα ορισμένες τηλεφωνικές συνεντεύξεις για να βελτιώσω την ποιότητα, αλλά το τελείωσα».

Και σε έναν πράσινο πλαστικό φάκελο, δίπλα στο μικρόφωνο, βρίσκονταν οι υπεύθυνες δηλώσεις που είχε στείλει σε όλους και έπειτα της τις είχαν επιστρέψει υπογεγραμμένες, δίνοντάς της έτσι την άδεια να δημοσιεύσει τις συνεντεύξεις τους σε ένα πόντκαστ. Ακόμα και ο Έλιοτ Γουόρντ είχε υπογράψει από τη φυλακή. Δύο άτομα είχαν αρνηθεί: ο Στάνλεϊ Φορμπς, ο δημοσιογράφος της τοπικής εφημερίδας, και φυσικά ο Μαξ Χέιστινγκς.

Αλλά η Πιπ δεν χρειαζόταν τις φωνές τους για να πει την ιστορία. Γέμισε τα κενά με τις σημειώσεις της, οι οποίες είχαν μετατραπεί σε μονολόγους.

«Τελειώσες κιόλας;» είπε ο Ράβι, αν και δεν τον εξέπληττε ιδιαίτερα. Την ήξερε, πιθανότατα καλύτερα από κάθε άλλον.

Είχαν περάσει μονάχα μερικές εβδομάδες από τότε που ανέβηκε στο βήμα στην αίθουσα εκδηλώσεων του σχολείου και είπε σε όλους τι είχε συμβεί. Αλλά τα ΜΜΕ εξακολουθούσαν να μη λένε την ιστορία όπως έπρεπε. Ακόμα και τώρα επέμεναν στις δικές τους εκδοχές επειδή ήταν πιο καθαρές και ξάστερες. Αν και η υπόθεση της Άντι Μπελ μόνο ξεκάθαρη δεν ήταν.

«Αν θες να κάνεις κάτι σωστά, πρέπει να το κάνεις μόνη σου», είπε η Πιπ και η ματιά της ακολούθησε τις κυματιστές μπλε γραμμές. Εκείνη τη στιγμή δεν ήξερε αν ένιωθε πως ξεκινούσε ή τελείωνε κάτι. Αλλά ήξερε τι ήθελε να είναι.

«Τι γίνεται τώρα;» τη ρώτησε ο Ράβι.

«Έκανα εξαγωγή τα αρχεία, τα ανέβασα στο Soundcloud, τα προγραμματίσα να βγαίνουν ένα την εβδομάδα κι έπειτα αντέγραψα τις ροές RSS σε πλατφόρμες για πόντκαστ, όπως το iTunes και το Stitcher. Όμως δεν έχω τελειώσει εντελώς», είπε. «Πρέπει να ηχογραφήσω την εισαγωγή πάνω από ένα κομμάτι που βρήκα στο Audio Jungle. Αλλά για να ηχογραφήσω την εισαγωγή, πρέπει να βρω έναν τίτλο».

«Μάλιστα», είπε ο Ράβι και τεντώθηκε. «Έχουμε ξεμείνει από τίτλους, λαίδη Φιτζ-Αμόμπι;»

«Ακριβώς», του είπε. «Έχω καταλήξει σε τρεις εναλλακτικές».

«Για να τις ακούσω», της είπε.

«Όχι, θα με κοροϊδέψεις».

«Δεν θα σε κοροϊδέψω», της είπε με ειλικρίνεια και ένα αμυδρο χαμόγελο.

«Εντάξει». Κοίταξε τις σημειώσεις της. «Πρώτη επιλογή: *Εξετάζοντας μια Δικαστική Πλάνη*. Τι... Ράβι, αφού σε βλέπω να γελάς».

«Δεν γέλασα, χασμουρήθηκα».

«Ούτε η επιλογή νούμερο δύο θα σου αρέσει επειδή είναι *Εξετάζοντας μια Αρχαιοθετημένη Υπόθεση: Αντι Μπελ – Ράβι*, σταμάτα!»

«Τι... συγγνώμη, δεν μπορώ να αντισταθώ», είπε γελώντας μέχρι δακρύων. «Απλά ξέρεις... Πιπ, έχεις πάρα πολλά ταλέντα, αλλά σου λείπει κάτι...»

«Μου λείπει;» Γύρισε την καρέκλα της και στράφηκε προς το μέρος του. «Μου λείπει κάτι;»

«Ναι», της είπε και προσπάθησε να αντικρίσει το παγερό βλέμμα της. «Λίγο μπρίο. Δεν έχεις καθόλου μπρίο, Πιπ».

«Έχω μπρίο».

«Πρέπει να τραβήξεις την προσοχή του κόσμου, να τους ιντριγκάρεις. Για βάλε στον τίτλο καμιά λέξη όπως “φόνος” και “νεκρός”».

«Μα αυτό είναι κιτρινισμός».

«Και αυτό θέλεις, αν δηλαδή θες να σε ακούσει ο κόσμος».

«Μα όλες μου οι εναλλακτικές είναι ακριβείς και...»

«Βαρετός».

Η Πιπ του πέταξε έναν κίτρινο μαρκαδόρο.

«Θες κάτι που να ριμάρει ή να κάνει παρήχηση. Κάτι πιο...»

«Μπριόζικο;» είπε μιμούμενη τον Ράβι. «Ε, τότε σκέψου εσύ κάτι».

«Τι λες για το *Κι έχω μείνει μόνος γιατί είμαι ο δολοφόνος;*» της είπε. «Μπα, άσε, να το πούμε... όχι Λιτλ Κίλτον, αλλά... *Λιτλ Σφάζτον*».

«Ε, όχι δα», είπε η Πιπ.

«Ναι, δίκιο έχεις». Ο Ράβι σηκώθηκε και άρχισε να βηματίζει πέρα δώθε. «Εσύ είσαι ο πυρήνας της ιστορίας που πρέπει να πουλήσεις. Μια δεκαεπτάχρονη που εξιχνίασε μια υπόθεση την οποία η αστυνομία θεωρούσε λυμένη. Και τι άλλο είσαι;» Την κοίταξε με μισόκλειστα μάτια.

«Προφανώς βαρετή», του απάντησε, παριστάνοντας την ενοχλημένη.

«Μαθήτριά», σκέφτηκε φωναχτά ο Ράβι. «Ένα κορίτσι. Ένα πρότζεκτ. Τι λες να το πεις *Ένα πρότζεκτ, μια δολοφονία κι εγώ;*»

«Μπα».

«Εντάξει...» Δάγκωσε το χείλος του, κάνοντας το στομάχι της Πιπ να σφιχτεί. «Λοιπόν, πρέπει να έχει μέσα τη λέξη φόνος ή νεκρός ή σκοτώνω. Κι εσύ είσαι η Πιπ, μια μαθήτριά, ένα κορίτσι που είναι καλό στο να... οχ», είπε ξαφνικά και γούρλωσε τα μάτια. «Το βρήκα!»

«Τι;» τον ρώτησε.

«Το βρήκα, αλήθεια», είπε με περισσή ικανοποίηση.

«Ε, πες το ντε».

«*Οδηγός Φόνων για Καλά Κορίτσια*».

«Όοοοοχι». Η Πιπ κούνησε το κεφάλι. «Δεν μ' αρέσει, φαίνεται πολύ δήθεν».

«Μα τι λες; Τέλειο είναι».

«Με λες καλό κορίτσι;» του είπε δύσπιστα. «Σε δύο εβδομάδες

κλείνω τα δεκαοκτώ. Δεν θα βάλω μόνη μου τα χεράκια μου για να βγάλω τα ματάκια μου, παρουσιάζοντάς με ως ανώριμη».

«*Οδηγός Φόνων για Καλά Κορίτσια*», είπε ο Ράβι με φωνή βαθιά, σαν να έβγαινε μέσα από τρέιλερ κινηματογραφικής ταινίας. Τράβηξε την Πιπ από την καρέκλα της και τη γύρισε προς το μέρος του.

«Όχι», του είπε.

«Ναι», επανέλαβε. Έφερε το χέρι του στη μέση της και τα ζεστά του δάχτυλα άγγιξαν τα πλευρά της.

«Με τίποτα».

UK NEWSDAY

HB > Πολιτισμός > Τηλεόραση & Ραδιόφωνο > Κριτικές

Κριτική – Οδηγός Φόνων για Καλά Κορίτσια: *Το νέο εθιστικό πόντκαστ που ακούνε όλοι τελειώνει με ένα ανατριχιαστικό φινάλε*

ΜΠΕΝΤΖΑΜΙΝ ΚΟΛΙΣ 28 ΜΑΡΤΙΟΥ

Αν δεν έχετε ακούσει ακόμη το 6ο επεισόδιο του *Οδηγού Φόνων για Καλά Κορίτσια*, κλείστε τώρα το άρθρο. Ακολουθούν σπόιλερ.

Φυσικά, πολλοί γνωρίζαμε ήδη πώς τελείωσε το συγκεκριμένο μυστήριο από τον περασμένο Νοέμβριο, όταν και καλύφθηκε από τις ειδήσεις, αλλά η αποκάλυψη του δράστη δεν ήταν το μόνο που μας ενδιέφερε. Στο επίκεντρο του *Οδηγού Φόνων για Καλά Κορίτσια* ήταν η διαδρομή, που ξεκίνησε από το προαίσθημα μιας δεκαεπτάχρονης ντετέκτιβ του καναπέ για μια ξεχασμένη υπόθεση –τη δολοφονία της έφηβης Άντι Μπελ από τον φερόμενο ως δράστη Σαλ Σινγκ, τον σύντροφό της–, για να φτάσει σε έναν ιστό σκοτεινών μυστικών τα οποία έφερε στο φως στη μικρή κωμόπολη όπου μένει. Οι ύποπτοι που εναλλάσσονται, τα ψέματα και οι ανατροπές.

Το τελευταίο επεισόδιο δεν μένει πίσω σε ανατροπές. Μας φανερώνει την αλήθεια, με τη συγκλονιστική αποκάλυψη της Πιπ πως

ο Έλιοτ Γουόρντ, ο πατέρας της καλύτερης της φίλης, έγραψε τα απειλητικά μηνύματα που η Πιπ λάμβανε στη διάρκεια της έρευνας της. Ήταν αδιάψευστη απόδειξη της συμμετοχής του και μια στιγμή κατά την οποία η Πιπ ένωσε την αθωότητά της να χάνεται. Η Πιπ και ο Ράβι Σινγκ –ο μικρός αδελφός του Σαλ και συνεργάτης της στην υπόθεση– πίστευαν πως η Άντι Μπελ ίσως και να ήταν ακόμη ζωντανή και πως ο Έλιοτ την κρατούσε αιχμάλωτη εδώ και τόσα χρόνια. Η Πιπ αντιμετώπισε τον Έλιοτ Γουόρντ μόνη και το κουβάρι όλης της ιστορίας ξετυλίγεται με τα λόγια του Γουόρντ. Πρόκειται για μια παράνομη σχέση ανάμεσα σε μια μαθήτριά και τον καθηγητή της, η οποία ξεκίνησε, κατά τα λεγόμενά του, από την Άντι. «Αν αυτό είναι αλήθεια», υποθέτει η Πιπ, «πιστεύω πως η Άντι ήθελε να ξεφύγει από το Λιτλ Κίλτον και, πιο συγκεκριμένα, από τον πατέρα της, ο οποίος, σύμφωνα με τα λεγόμενα μιας πηγής, ήταν χειριστικός και την κακοποιούσε συναισθηματικά. Ίσως η Άντι πίστευε πως ο κύριος Γουόρντ μπορούσε να τη βοηθήσει να περάσει στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, όπως έκανε και με τον Σαλ, ώστε να φύγει από το σπίτι της».

Τη νύχτα της εξαφάνισής της, η Άντι Μπελ πήγε στο σπίτι του Έλιοτ Γουόρντ. Καβγάδισαν. Η Άντι σκόνταψε και χτύπησε το κεφάλι της πάνω στο γραφείο. Αλλά ενώ ο Γουόρντ έτρεξε να φέρει το φαρμακείο των πρώτων βοηθειών, η Άντι εξαφανίστηκε. Τις επόμενες μέρες, ενώ η Άντι αγνοούνταν, ο Έλιοτ Γουόρντ πανικοβλήθηκε, πιστεύοντας ότι η Άντι πιθανότατα πέθανε εξαιτίας του τραύματος στο κεφάλι και ότι όταν οι αστυνομικοί θα έβρισκαν αργά ή γρήγορα το πτώμα της, ίσως τα στοιχεία οδηγούσαν σε εκείνον. Η μόνη του ελπίδα ήταν να τους δώσει έναν πιθανότερο ύποπτο. «Εκλαιγε

καθώς μου εξιστόρησε», λέει η Πιπ, «πώς σκότωσε τον Σαλ Σινγκ». Ο Γουόρντ σκηνοθέτησε την αυτοκτονία και φύτεψε στοιχεία, ώστε οι αστυνομικοί να πιστέψουν ότι ο Σαλ σκότωσε τη φίλη του και στη συνέχεια αυτοκτόνησε.

Αλλά, μήνες αργότερα, ο Γουόρντ είδε σοκαρισμένος την Άντι να περπατάει στην άκρη του δρόμου, κάτισχηνη και ταλαιπωρημένη. Εντέλει, δεν ήταν νεκρή. Ο Γουόρντ δεν μπορούσε να την αφήσει να επιστρέψει στο Λιτλ Κίλτον και έτσι την κράτησε αιχμάλωτη για πέντε χρόνια. Ωστόσο, η ανατροπή που ακολούθησε ξεπερνάει ακόμα και τη φαντασία της μυθοπλασίας: το άτομο στη σοφίτα του Γουόρντ δεν ήταν η Άντι Μπελ. «Της έμοιαζε τόσο», ισχυρίζεται η Πιπ, «μέχρι που μου είπε πως ήταν η Άντι». Αλλά τελικά ήταν η Άιλα Τζόρνταν, μια ευάλωτη νεαρή με νοητική αναπηρία. Όλα αυτά τα χρόνια ο Έλιοτ είχε πείσει τον ίδιο –και την Άιλα– πως εκείνη ήταν η Άντι Μπελ.

Αυτό μας άφησε με ένα τελευταίο ερώτημα: Τι απέγινε η πραγματική Άντι Μπελ; Η νεαρή μας ντετέκτιβ πρόλαβε και πάλι την αστυνομία. «Ήταν η Μπέκα Μπελ, η μικρή αδελφή της Άντι». Η Πιπ έμαθε ότι η Μπέκα είχε κακοποιηθεί σεξουαλικά σε ένα πάρτι (τις επονομαζόμενες τζερτζελοκαταστάσεις) και ότι η Άντι πουλούσε ναρκωτικά σε εκείνα τα πάρτι, ανάμεσά τους και Ροήρνολ, το οποίο η Μπέκα υποψιαζόταν πως είχε χρησιμοποιηθεί στην ίδια. Όταν η Άντι είχε πάει τη μοιραία νύχτα στο σπίτι του Γουόρντ, η Μπέκα λέγεται ότι βρήκε αποδείξεις στο δωμάτιο της αδελφής της πως ο Μαξ Χέιστινγκς είχε αγοράσει Ροήρνολ από την Άντι και ότι πιθανότατα είχε βιάσει την Μπέκα (ο Μαξ θα δικαστεί σύντομα καθώς

κατηγορείται για σωρεία βιασμών). Όταν όμως η Άντι επέστρεψε, δεν αντέδρασε με τον τρόπο που η Μπέκα ήλπιζε: η Άντι απαγόρευσε στη μικρή της αδελφή να πάει στην αστυνομία, επειδή θα την έβαζε σε μπελάδες. Τσακώθηκαν, άρχισαν να σπρώχνονται και η Άντι κατέληξε στο πάτωμα αναίσθητη να κάνει εμετό. Η νεκροτομή της Άντι – η οποία ολοκληρώθηκε τον περασμένο Νοέμβριο, έπειτα από την εύρεση του πτώματός της – έδειξε πως «το εγκεφαλικό οίδημα από το χτύπημα στο κεφάλι της Άντι δεν αποδείχθηκε μοιραίο. Ωστόσο, προκάλεσε δίχως αμφιβολία την απώλεια των αισθήσεων και τον εμετό. Η Άντι Μπελ πέθανε από ασφυξία. Πνίγηκε από τον εμετό της». Η Μπέκα πάγωσε βλέποντας την Άντι να πεθαίνει, ήταν σοκαρισμένη και από τον θυμό της αρνήθηκε να σώσει την αδελφή της. Έκρυψε το πτώμα της επειδή φοβόταν πως κανένας δεν θα πίστευε ότι ήταν ατύχημα.

Ιδού το φινάλε. «Δίχως γνώμες ή φίλτρα, η θλιβερή αλήθεια για τον θάνατο της Άντι Μπελ, τη δολοφονία του Σαλ και την ενοχοποίησή του ως δολοφόνου, κάτι που πίστεψαν άπαντες». Η Πιπ στην καυστική κατακλείδα της ονοματίζει όλους όσους θεωρεί υπεύθυνους για τους θανάτους των δύο εφήβων: τον Έλιοτ Γουόρντ, τον Μαξ Χέιστινγκς, τον Τζέισον Μπελ (πατέρα της Άντι), την Μπέκα Μπελ, τον Χάουαρντ Μπάουερς (τον προμηθευτή ναρκωτικών της Άντι) και την ίδια την Άντι Μπελ.

Ο *Οδηγός Φόνων για Καλά Κορίτσια* σκαρφάλωσε στην κορυφή της λίστας του iTunes από το πρώτο του επεισόδιο πριν από έξι εβδομάδες και φαίνεται πως θα παραμείνει εκεί για καιρό. Έπειτα από τη χθεσινοβραδινή πρεμιέρα του τελευταίου επεισοδίου,

οι ακροατές ήδη ανυπομονούν για τη δεύτερη σεζόν του επιτυχημένου πόντκαστ. Αλλά με μια δήλωση που ανέβηκε στην ιστοσελίδα της, η Πιπ είπε: «Φοβάμαι πως οι μέρες μου ως ντετέκτιβ έχουν φτάσει στο τέλος τους και ότι δεν θα υπάρξει δεύτερη σεζόν του πόντκαστ. Η υπόθεση παραλίγο να μου στοιχίσει. Και το κατάλαβα μόλις αποστασιοποιήθηκα. Είχε γίνει μια αρρωστημένη εμμονή, η οποία έθεσε εμένα και τους γύρω μου σε κίνδυνο. Αλλά θα ολοκληρώσω την ιστορία, ηχογραφώντας επεισόδια από τις δίκες και τις καταδίκες των εμπλεκομένων. Υπόσχομαι πως θα την παρακολουθήσω μέχρι την τελευταία της λέξη».

Πέμπτη

ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΑΝΟΙΓΕ την πόρτα, ήταν εκεί. Δεν ήταν πραγματικό, το ήξερε φυσικά, ήταν ένα παιχνίδι του μυαλού της για να γεμίσει την απουσία, να γεφυρώσει το χάσμα. Αλλά το άκουγε: σκυλίσιες πατούσες που έτρεχαν για να την υποδεχτούν. Ο ήχος όμως δεν υπήρχε, δεν μπορούσε να υπάρξει. Ήταν μια ανάμνηση, το φάντασμα ενός ήχου που θυμόταν από παλιά.

«Πιπ, εσύ είσαι;» φώναξε η μαμά της από την κουζίνα.

«Γεια», απάντησε η Πιπ και άφησε στο χολ την μπρονζέ σάκα της, με αποτέλεσμα να ακουστεί ένας γδούπος από τα βιβλία στο εσωτερικό της.

Ο Τζος ήταν στο σαλόνι και καθόταν στο πάτωμα, στα δύο μέτρα από την τηλεόραση, παρακολουθώντας διαφημίσεις στο κανάλι της Ντίσνεϊ. «Θα σου χαλάσουν τα μάτια», του έκανε παρατήρηση η Πιπ καθώς περνούσε από μπροστά.

«Κι εσένα θα σου χαλάσει ο πισινός σου», της αντιγύρισε ο Τζος. Αντικειμενικά μιλώντας, ήταν μια αποτυχημένη απάντηση, αλλά για δεκάχρονο, το μυαλό του στρόφαρε γρήγορα.

«Γεια σου, αγάπη μου, πώς πήγε το σχολείο;» τη ρώτησε η μαμά της, πίνοντας γουλιές από μια κούπα με λουλούδια, ενώ η Πιπ καθόταν σε ένα από τα σκαμπό του πάγκου.

«Μια χαρά. Όλα μια χαρά». Το σχολείο πλέον πήγαινε μια χαρά. Όχι καλά, ούτε άσχημα. Μια χαρά. Έβγαλε τα δερμάτινα παπούτσια της που ξεκόλλησαν από τα πόδια της και προσγειώθηκαν στα πλακάκια.

«Ουφ», είπε η μαμά της. «Είναι ανάγκη να αφήνεις πάντοτε τα παπούτσια σου στην κουζίνα;»

«Είναι ανάγκη να μου τη λες πάντα;»

«Ναι, μητέρα σου είμαι», είπε και χτύπησε ελαφρά το μπράτσο της Πιπ με το καινούριο βιβλίο μαγειρικής της. «Α, Πιπ, ήθελα να σου μιλήσω».

Χρησιμοποίησε ολόκληρο το όνομά της. Μια επιπλέον συλλαβή έκρυβε τόση σοβαρότητα.

«Έκανα κάτι;»

Η μαμά της δεν απάντησε στην ερώτηση. «Η Φλόρα Γκριν από το σχολείο του Τζος μου τηλεφώνησε. Ήξερες πως είναι αναπληρώτρια δασκάλα εκεί;»

«Ναι...» Η Πιπ της έκανε νόημα να συνεχίσει.

«Ο Τζόσουα είχε μπλεξίματα σήμερα, τον έστειλαν στον διευθυντή». Η μαμά της συνοφρυώθηκε. «Η ξύστρα της Καμίλα Μπράουν εξαφανίστηκε και ο Τζος αποφάσισε να ανακρίνει τους συμμαθητές του για να τη βρει, ανακάλυψε στοιχεία και έφτιαξε μια λίστα με υπόπτους. Έκανε τέσσερα παιδιά να βάλουν τα κλάματα».

«Αχά», είπε η Πιπ. Ένιωσε ένα κενό μέσα της. Ναι, έκανε όντως κάτι. «Κατάλαβα. Να του μιλήσω;»

«Ναι, νομίζω ότι πρέπει. Τώρα», είπε η μαμά της, φέρνοντας την κούπα στα χείλη της και πίνοντας φασαριόζικα μια γουλιά.

Η Πιπ σηκώθηκε από το σκαμπό με ένα σφιγμένο χαμόγελο και επέστρεψε στο σαλόνι.

«Γεια σου, Τζος», του είπε ανάλαφρα και κάθισε δίπλα του στο πάτωμα. Χαμήλωσε τον ήχο.

«Ε, τι κάνεις εκεί;»

Η Πιπ τον αγνόησε. «Άκουσα τι συνέβη σήμερα στο σχολείο».

«Α, ναι. Έχουμε δύο βασικούς υπόπτους». Στράφηκε προς το μέρος της και τα καστανά του μάτια άστραψαν. «Ίσως μπορείς να με βοηθ...»

«Τζος, άκουσέ με λίγο», είπε η Πιπ και πέρασε τα μαύρα μαλλιά της πίσω από τα αφτιά. «Ξέρεις, δεν είναι και τόσο σπουδαίο να παίζεις τον ντετέκτιβ. Για την ακρίβεια... σου κάνει κακό».

«Μα εγώ...»

«Άκουσέ με. Αν παίζεις τον ντετέκτιβ, θα κάνεις τους γύρω σου δυστυχημένους. Θα γίνεις κι εσύ δυστυχημένος...» είπε και η φωνή της τρεμούλιασε, μέχρι που ξερόβηξε και ανέκτησε τον έλεγχο της. «Θυμάσαι όταν ο μπαμπάς σου είπε τι έπαθε ο Μπάρνεϊ; Θυμάσαι γιατί έπαθε κακό;»

Ο Τζος κατένευσε. Τα μάτια του γούρλωσαν θλιμμένα.

«Αυτό παθαίνεις όταν κάνεις τον ντετέκτιβ. Όσοι βρίσκονται γύρω σου πληγώνονται. Και πληγώνεις άλλους δίχως να το θες. Πρέπει να κρατάς μυστικά που δεν ξέρεις αν πρέπει να κρατήσεις κρυφά. Γι' αυτό δεν το κάνω πια και ούτε εσύ πρέπει να το κάνεις». Οι λέξεις έπεσαν στη μαύρη τρύπα του στομαχιού της, εκεί όπου ανήκαν. «Κατάλαβες;»

«Ναιιι...» Ένευσε, τραβώντας λίγο περισσότερο το γιώτα. «Συγγνώμη».

«Έλα τώρα, δεν είναι ανάγκη να ζητάς συγγνώμη». Του χαμογέλασε και τον αγκάλιασε. «Μη γίνεσαι χαζούλης. Απλά μη ξανακάνεις τον ντετέκτιβ».